

Budur Dünya

Nureddin Yıldız'ın 21.05.2017 tarihli (301.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Buharî ve Müslim'de rivayet edilen bir hadis-i şerif üzerinde düşüneceğiz. Bu hadis-i şerif, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in başına gelen bir sıkıntıyı anlatıyor. Sadece siyer bilgisi öğrenmiş olmak için değil, iman ettiğimiz Peygamber'imizin bize örneğini bir kere daha anlamak için okumalıyız.

Belki ilk bakışta bu olay dikkatimizi çekmiyor olabilir ama anlamalıyız ki Resûlullah aleyhisselamın başına gelmiş bir sıkıntı bizim için ders ve ibret konusudur.

Enes ibni Malik radiyallahu anh, üvey babası Ebu Talha ile yaşadığı bir olayı naklediyor: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir yolculuktan dönüyordu. Yolculuk için bindiği devenin gerisinde de hanımı, annemiz Safiye radiyallahu anha vardı..."

Medine'ye yaklaştıkları esnada devenin ayağı bir kayaya mı çarptı ya da ürktü mü, her ne olduysa sendelemiş ve Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'le birlikte Safiye annemizi yere düşürmüştü. Arkadan gelen Enes ve Ebu Talha -radiyallahu anhuma- hemen hayvanlarından inmiş ve Efendimiz aleyhisselamın yanına giderek, "Allah benim canımı alsaydı da sana bu musibeti vermeseydi" gibisinden sözlerle teselli etmeye çalışmışlar.

Efendimiz aleyhisselam da mecalsiz ve kalkamayacak durumuna karşın, "siz kadına bakın, ben iyiyim" buyurunca, Ebu Talha radiyallahu anh başındaki örtüyü Safiye annemize örtterek onu yerden kaldırmış ve tekrar hayvana bindirmiş. Efendimiz aleyhisselam Medine'ye bu şekilde gelmiş.

Bu hadise siret-i Nebî'den bir pasajdır ama biz bunu okumuş olmak için değil, siret-i Nebî'yi nasıl okumamız gerektiğini anlamak için okuduk. Siret-i Nebî neden okunur? Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in 571 yılında doğduğunu bilmek bir şey kazandırır mı ya da bunu bilmemek bir şey kaybettirir mi? Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in yaşadığı dünyada yaşayıp o beşerin ve kâinatın efendisi olduğu hâlde bizler sıradan insanlar olarak onun yaşadığından daha müreffeh hayatlar yaşayabilir miyiz? Dünyanın başı, ortası, sonu nedir?

Çocuklarımız ve o çocukların öğretmenleri, anneleri, babaları; zannedirim ki ashab-ı kiramın çoğunun bildiğinden daha fazla olarak Peygamber aleyhisselamın hayatını biliyoruz. Ashab-ı kiramın büyük bölümü onun hayatının tamamını bilmiyorlardı. Onlar Resûlullah'ı gördüler ve sadece o gördükleri sahneleri biliyorlar. Biz ise doğumundan vefatına kadarki hayatının tamamını bir haritada izler gibi biliyoruz. Bizim siret-i Nebî bilgimiz çoluk çocuğun dahi eline geçecek derecede avucumuzun içindedir.

Çok şey biliyoruz.

Bildiklerimiz, mesela buradaki örneğiyle Efendimiz aleyhisselam ile Safiye radiyallahu anhanın düşüp Resûlullah'ın ayağını incittiğini biliyoruz ama bu bildiklerimiz herhangi bir tarih bilgisi, sözgelimi Sultan Mehmed'in İstanbul'u fethettiği bilgisi gibi kalırsa biz buradan kendimize din ve insanlık çıkaramıyoruz ve bu bilgi kıyamet günü başımıza bela olacak demektir.

Resûlullah aleyhisselama ait bir hatıra öğrendik ve Rabbimizin izniyle bu hatıradan mükellef bir ders çıkaracağız, böylece fani dünyaya bakışımız değişecektir. Bunu sağlayamayız da tıpkı Hıristiyanlar'ın İsa aleyhisselama ait menakıp ve hatıratı bilip de şirkin ortasında hayat sürdürdükleri gibi Resûlullah'ın yaşayışını ayrıntılarıyla bilir, liberal-kapitalist hayat yaşamaya devam edersek kıyamet günü onların "biz İsa'nın annesinin Meryem olduğunu biliyorduk" diyerek kurtulamayacakları gibi Resûlullah aleyhisselamın Medine'ye nasıl hicret ettiği 'hikâye'lerini anlatmak da bizi kurtarmayacaktır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Ebu Bekir radiyallahu anh ile mağaraya girdiğini bilmek bir fazilet değildir. Onu yaşadığı evinde hayat iksiri hâline getirmektir marifet. Bunu ne kadar ve nasıl sağlayacağımız önemlidir.

Yukarıda naklettiğimiz hadise bir tarih kitabından değil, Buharî ve Müslim'den alınmıştır. Bu bakımdan doğruluğuna kesin biçimde imanımız vardır. Hadis-i şerifte geçen olayı yeniden hatırlayıp ardından bazı dersler çıkarmalıyız. Ama öncelikle şu noktaları tespit edeceğiz:

-Resûlullah aleyhisselam Efendimiz hanımıyla birlikte bir deveye bindiğine ve ashabı da peşlerinden geldiğine göre, bir Müslüman'ın hanımıyla arabaya, mobilete vs. binmesi herhangi bir şekilde sakıncalı değildir. İnsanın gideceği yere ailece seyahat etmesi, yolculuğa çıkması sünnettir. Efendimiz aleyhisselam savaflara dahi hanımlarını götürmüştür. Zamanımızdaki fitne-fesada bakıldığında, kadınların erkekleriyle yolculuk etmeleri daha isabetlidir, dense daha doğru bile olur zannediyoruz.

-Ebu Talha radiyallahu anh, Resûlullah aleyhisselamın akrabası değil ama Efendimiz aleyhisselam hayvandan düşüp Ebu Talha onu kaldırmaya geldiğinde, Efendimiz, "siz kadına bakın" buyurmuş, bunun üzerine Ebu Talha da tutup Safiye annemizi kaldırmış ve hayvanına bindirmiştir. Acil vakalarda mahremiyetin aranmayabileceği sonucu buradan böylece çıkarılabiliyor. Bir trafik kazası esnasında yaralı kadın/erkek için "illa bayan hemşire gelsin" diye beklemek dinî görev değildir. Söz konusu can olunca -zaruret oranında- ruhsat söz konusu edilebilir.

-Peygamber'imiz de Safiye annemiz gibi can tehlikesi geçirmiş ama ilkyardım için yanına geldiğinde ise kendisinden önce hanımıyla ilgilenilmesini emretmiştir; canlar kurban olası canı yerine hanımıyla ilgilenilmesini. Nezaket bu yüzyılda çıkmıştır da biz onu Avrupa'dan almışızdır zannedenlerin kulağına küpe edecekleri bir derstir bu.

İlk etapta zikredilebilecek bu noktaların ardından hadis-i şeriften alınacak ibretleri saymalıyız.

Öncelikle kimden bahsettiğimize dair hafızamızı tazeleyelim ve iki durumdan bir sentez çıkaralım:

a) Âlemlere rahmet olarak gönderilmiş, Medine'ye gelmeden önce miracı görmüş, Sidretü'l-Münteha seviyesine çıkmış, Allah Teâlâ'nın dağları önünde eritmeyi teklif ettiği bir lütfâ mazhar olmuş, Cebrail'in kapısında beklediği, insanlığın efendisi, Makam-ı Mahmud'un ve Havz-ı Kevser'in sahibi olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden söz ediyoruz. Konuştuğumuz kişi, toplamı yüz yirmi dört bin olduğu söylenen peygamberlerin tamamının en büyüğüdür.

Âdem aleyhisselamın evlatları arasında hiçbir şekilde dengi ve benzeri olmamış-olmayacak, duası reddedilmemiş bir insan... Kâinatta meleklerden insanlara ve insanların en üstünlerine kadar her kim yaratılmışsa hepsinden daha iyi şekilde Allah'a ibadet edebilen bir insan... Secdesi kâinattaki en iyi secde, rükûu kâinattaki en iyi rükû, cihadı kâinattaki en iyi cihat... Meziyetleri ve farklılıkları saymakla bitmeyecek, dünyanın ve cennetin efendisi olan, Allah'ın yanındaki hatırı diğer bütün peygamberlerin hatırından daha fazla bir peygamberden konuşuyoruz.

Ve sıradan bir yolculukta, hayvanından düşüveriyor. Hanımı da düşüveriyor.

Bakınız, bu peygamber, meleklerin önünde saf olup ona zarar gelmesin diye yanında savaştıkları peygamber ile aynı kişidir.

b) Bir mümin, kâinatta Allah'ın planlaması dışında tek bir nefesin asla ve kata alınamayacağına, hiçbir ağacın tek bir yaprağının Allah'ın izni dışında dalından düşmeyeceğine kesin olarak iman eden insandır. Kadere böyle iman ediyoruz.

Peki, onu korumak için yeryüzüne binlerce meleğin indiği Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, üstelik hanımı yanında ve ashabının göz önündeyken, hem de hanımı ashabının fizikî yardımına

muhtaç olacak şekilde düşerken onca melek neredeydi? Onu Ebu Cehil'e karşı koruyan melekler bir devenin onu sırtından düşürdüğü esnada neredeydiler? Ashabı ve binlerce melek destekçisi Uhud'da onu koruduğu, mübarek yanağı kanayınca dünya toprağı onun kanıyla buluşmasını diye gökyüzünden inip kanın yeryüzüyle buluşmasını engellediği gibi Cebrail'in, Resûlullah aleyhissalatu vesselam devesinden düştüğü esnada neredeydi onca melekler ve Cebrail aleyhissalam?

Yoksa -hâşâ- Resûlullah aleyhissalam ve hanımı Safiye radiyallahu anha anamız hayvandan düşecek hâlde olacaklardı da bu kaderde yazılı mı değildi? Hâşâ, böyle bir programdan haberi mi yoktu meleklerin?

Bu soruları düşünmüyorsak siret kitaplarını kaldırmalıyız ki raflarımızda yer işgal etmesin. **Siret-i Nebî'yi Efendimiz aleyhissalamın mübarek hayatı olarak okumak bile vakit israfı değilse de nihayet bir yanılıdır; siret-i Nebî, namaz gibi bir derstir. Namaz ibadetimizde dersimizdir, siret-i Nebî yaşayışımız için derstir.**

Biz milyar kere yemin edebiliriz ki Allah, Muhammed aleyhissalamı ve kâinatı yaratmadan bile çok önceleri o devenin Efendimiz aleyhissalamı düşüreceğini, ayağının incineceğini, Ebu Talha'nın Safiye annemize yardım etmek durumunda kalacağını biliyordu. Tıpkı Bedir'de Ebu Cehil'in Resûlullah aleyhissalatu vesselamı öldürme planı yaptığını bilip melekleri oraya yığdığı gibi.

Allah Teâlâ oraya meleklerini göndermişti, buraya ise göndermedi. Kâinatta devesinden filine, yedi başlı canavarından tek gözlülere kadar mahlûkatta bulunan bütün hayvanlar içinde üzerine binen Resûlullah aleyhissalamı düşürecek bir hayvan yaratılmış mıdır? Allah hiç böyle bir hayvan yaratır mı? Kim bilir o deve kıyamet günü dile gelip "ben Muhammed'i taşımış bir deveyim, beni de cennete alın" diyecektir. Ashab-ı Kehf'in kapısında bekleyen köpekten kaç kat değerlidir sırtında Muhammed aleyhissalamı taşımış bir deve.

O hayvanın bu planda ipsiz sapsız dolaşan bir deve olarak yer alması mümkün müdür?

Öyleyse Efendimiz aleyhissalamı ve hanımı Safiye annemizi sırtından niçin atmıştır? Dünyanın böyle bir yer olduğunu herkes anlasın diye!

Eğer Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem o gün düşmeseydi, bugün trafik kazasında ölen bir âlimin durumuna anlam yükleyemez, "böyle büyük bir âlim trafik kazasında niye öldü ki" der ve şaşır kalırdık. O deve bugünkü araba, uçaktır. 'Bu dünya, üzerinde yürüyen insanlara böyle yapar' dedirtmek içindir ki Allah Teâlâ, o devenin üzerinden Resûlullah aleyhissalamı düşürmesini takdir buyurmuştur.

Aynı hadisenin Ebu Bekir radiyallahu anhanın başına geldiğini düşünsek şimdi "peygamber değil ya, düşer mi düşer" diyebilecektik. Başka bir peygamberin başına gelse bu olay, mesela Salih aleyhissalamı ya da Şit aleyhissalamı düşürse bir deve, buna karşılık da "nasılsa sıradan bir peygamber, düşebilir" türünden düşünebilecektik. Ama Peygamber Efendimiz aleyhissalatu vesselam, ötesi olmayan bir makamda durmaktadır: Develer değil dağlar bile önünde eriyip altın suyu olarak akmaya hazırdı onun.

Bu olay yaşanalı bin dört yüz küsur sene oluyor. Üzerinden dünya tarihinin onda biri geçmiş. Ancak hiçbir insan nesli bu olaydan ders çıkarmaya bugünkü kadar muhtaç olmuş da değildir. Çünkü biz her şeyi 'sigortaladığını' düşünen bir nesiliz, nerdeyse ölüme karşı direnç sigortası yaptırmaya bile cüret edeceğiz. Ahirette yanmama sigortası icat edilir de 'filan yere şu kadar para verip taksitini zamanında ödeyenler ahirette yanmayacaklar' denirse şaşmamak gerekeceği bir zamandayız.

Zaten birileri nasıl olsa bedavadan şefaahat vaat edebilmektedir de ateşe dayanıklılık vaat etse ne olur.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin başına gelmiş bu olay, ders kitaplarında öğretilmesi gereken bir yaşanmışlıktır, belki abdest ve gusûl kadar öğretilmesi gereken. Dünyanın birine vefası olsaydı, üzerinde dolaşan Muhammed aleyhisselama vefa gösterirdi. Bu dünya, Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselama vefa göstermemiş bir dünyadır. Hayata ve şu dünyanın malına, mülküne, forsuna, sandalyesine, imkânına, itibarına hangi gözle bakmamızın doğru olacağını önümüze koyan büyük bir tablodur bu.

Sallallahu aleyhi ve sellemin deveden düştüğü bir dünyada biz uçaktan düşsek denklik bile gerçekleşmiş olmaz. Göklere çıkıp miraç görmüş o peygamber, devenin sırtından düşmüştür. Namaz kılmayı onun namazından öğrenmiş Müslümanlar dünya gerçeğini de ondan öğrenmeye mecburdurlar. Hayatın özü, dünyanın gerçeği budur.

Ve bakınız, Resûlullah aleyhisselamın başına gelen sıkıntılar yalnızca devenin sırtından düşmüş olması da değildir. Devenin sırtından düşmek nedir ki; hanımı Hatice anamız vefat ettiğinde yalnızlıktan koca Mekke şehri ona dar gelmişti de Taif'e gitmeye mecbur olmuş, teselli için gittiği o Taif'te bir hoş geldin denmemiş ve sokak çocuklarına taşlattırılmış, öldürülesiye taşlanmıştı.

Çocuğu yaramazlık ettiği için hayatı çekilmez zanneden, her ay kira vermek zorunda olduğundan dünyanın en bahtsız insanı olduğunu sananlar bu peygamberin ümmetinden biri diye kıyamet günü onun etrafında nasıl dolaşacaklar? Hangi çekilmiş sıkıntı ve eziyet Resûlullah aleyhisselamın çektiğine denktir? Hepimiz hasta oluyoruz ama İbni Mesud radiyallahu anın rivayet ettiği hadiste Peygamber'imiz, hastalığının şiddetini belirtmek için "sizden iki kişi kadar sıkıntı çekiyorum" dememiş miydi? Kâinatın efendisi olduğu, melekler etrafında pervane oldukları hâlde!

O değil mi Mekke'deki kabilelerin birleşip vücudunu hançerlerle delik deşik etmek için sözleştikleri peygamber? İslam devletinin ilk başı olarak göklere kadar şehrin tamamını meleklerin koruduğu o yerde, fani dünyada Allah'tan sonra en çok sevdiği Ebu Bekir radiyallahu anh ve onun kızı Aişe radiyallahu anha ile kurduğu aile düzenine çomak sokulup hanımına zina iftirasında bulunmuş ve hayatı zehir edilmemiş miydi? Bir aydan fazla zaman boyunca 'hanımına iftira edilmiş peygamber' olarak dolaşmadı mı Medine sokaklarında?

Dünya, bizim nikâh salonlarında mutlulukla evlenip evimizin cicili odalarında gülüştüğümüz yer değildir; orijinal dünya, Aişe annemize bile iftira edilen dünyadır. Allah öyle bir dünya yaratmıştır. Hayalci olanlar bizleriz, nerdeyse mutluluğun bile sigortasını yaptıracağız. Bu yanlış bir tanımadır ve dünya Allah'ın sadece imtihan etmek maksadıyla, hangimizin daha iyi işler yapacağını görmek için yarattığı, bizi de içine koyduğu yerdir. Tapu daireleri en sahte belgelerin saklandığı mekânlardır. Kendisinin dünyada ne kadar kalacağı belirsiz birinin tapusu sağlam olsa ne olur çürük olsa ne. Yarın başkasına bırakacağı şeylerin evrakını taşıyan hamallarız hepimiz.

Peygamber aleyhisselamı devesinden atan dünya bizi de evimizden depremle atabilir, buna hazır olmak zorundayızdır ama yine de bu bela aramak değil, belalara karşı gafil yakalanmamayı bilmekle birlikte olan basiret hâlidir. Ümmet olarak her türlü çileye hazır olmalı, Efendimiz aleyhisselamın bile suikastlara maruz kaldığı dünyanın bize hazırladıklarına göğüs germek için uyanık davranmalıyız. Allah'tan başka kimse kemal sahibi ve yüzde yüz korunmuş değildir, herkes fani, dünya da fanilerin çöplüğüdür. Kıyamete kadar hiç kimse bu kuralı değiştiremeyecektir.

Yahudi bir melun kadın, meleklerin gözü önünde Peygamber aleyhisselama zehirli et yedirmiş ve Efendimiz aleyhisselam o hadiseden üç yıl sonra vefat edeceği esnada hanımı Aişe radiyallahu anhaya, "o yediğim zehirli eti şu anda damarlarımda hissediyorum" demiştir. Evet, meleklerin gözü önünde.

Kim bu dünyada "otuz arkadaş olarak birleşip vakıf-dernek-parti-şirket kurduk, Allah için ant içtik, umreye gidip sözleştik, omuz omuza olmak için yemin verdik, birliği beraberliği koruyacağız" demiş ve

bunun olabileceğini düşünmüşse onun akli kıttır. Böyle bir şey dünyada kimseye nasip olmamıştır. Bizzat elleriyle yetiştirdiği, Cahiliye bataklığından alıp göklere dek kaldırdığı ashabı bile Efendimiz aleyhisselama karşı, “bize daha az para veriyorsun ya Resûlallah” deyip ters göstermişlerdir. Sonra vaziyeti toparladılar da helak olmaktan kurtuldular.

Gerçekçi olmak zorundayız. Bu hadis-i şerif bize hastaneleri, mezarlıkları, kavga-gürültüyü, hayatı ve aile düzenini öğretmektedir. Basit bir ‘deveden düşme’ olarak duruyor ama deve basit değildi, üstündeki hiç değil. Hayatımızı kendi planlarımıza göre değil Allah’ın planlarına göre yaşıyoruz. Allah Teâlâ da bizi terletmeyi, çoluk çocuğumuzla veya eşimizle, caminin imamıyla, Siyonist Yahudiyle, patronumuzla, işçinin nankörlüğüyle imtihan etmeyi murat ettiyse o Allah’tır, dilediği gibi yapar.

Allah dileseydi peygamberine Cebrail’in kanatlarıyla yolculuk ettirirdi. Ama o zaman biz bu hayattan ders çıkaramaz, çocuklarımızın yaramazlıklarına anlam yükleyemezdik, dünyayı cennet zanneder ve asıl cenneti kaybederdik. Hâlbuki burası cennet değildir ve olacak kıvamı da yoktur, zira vefasızdır. Bağrına on binlerce peygamberi gömmüş bir toprak, insana nasıl cennete olacak? Babamızın cezalandırılmak üzere gönderildiği yerde müreffeh bir hayatı nasıl isteyeceğiz?

Hayatın gerçeği trafik kazaları, eskiyen evler, borçlar, eşlerin kavgaları, abilerin-dayıların-amcaların vefasızlıkları, insanların tuzaklarıdır. En büyük gerçek ise esasen hiçbir dediğimizin olmadığı, kaderimizin kesin ve tam olarak gerçekleştiği yer oluşudur.

Bu mantıkla bakmadığımız sürece de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin siretini ‘tarihte çok önemli bir peygamberin hayatı’ olarak okuruz ve yanılırız. Bu yanılığa da bile bile eziyetimizi artırmaktan başka işe yaramaz.

Resûlullah aleyhisselatu vesselamın bindiği deveden düşmesi; benim kaza yapmam, çocuğum engelli doğması, hanımımın kısır olması, kekemeliğim, fakirlikle sınanmam, vefasızlığa uğramam, cahilce bir iş işlemem, anne-babamın bana eziyet etmesi, yıllar önce bedduasını aldığı annemden dolayı vicdan azabı çekmem, evliliğimin ilk yıllarında eşime yapmamam gereken şeyleri yaptığım için helalleşme fırsatı da kalktığından dolayı kendi kendime dövündüğüm hayata uğramam, huzur bulmak için gittiğim camiden sıkıntım artarak eve dönmem ve orada bile bir türlü huzur bulamam veya başka bir eziyete hazır olmam anlamına gelir.

Rabbimiz bize Peygamber’imizi örnek göstermiştir; haccederken onun gibi haccettiğimiz, oruç tutarken onun gibi tuttuğumuz, namazı onun namazı gibi kıldığımız ve okuduğumuz Kur’an’ı onun okuduğu gibi taklit ettiğimiz üzere oluyorken neden insanın eşiyile ne kadar mutlu olabileceği sorusunun cevabını da ondan öğrenmeyelim? Neden?

Hayatın eziyetle yaşanması ne kadar doğal bir beklentidir, bunu neden ondan öğrenmeyelim? Siret-i Nebî’yi Mekke’de doğmuş bir peygamberin hayatı olarak okuyoruz da neden örneğimiz olan Peygamber’imizin hayatı olarak okumayalım? Niye onun yetim bir çocuk olarak doğmasından ders çıkarmayalım? Annesinin henüz onu on yaşında bir delikanlı olarak görmeden vefat etmesinden niçin ders çıkarmayalım? Onun nübüvvet gibi büyük bir dava için yola çıkarken masraflarını evlenmiş olduğu hanımının karşıladığı bir insan olarak hayata atılmasından bir anlam neden çıkarmayalım?

Kadınların kıyamet günü utanarak ve rezil olarak sorgulanacakları cümle, “Peygamber’in hanımı da ticaret ediyordu, kervanlar gönderiyordu” olacaktır; Efendimiz aleyhisselamın peygamberlik yoluna Hatice radiyallahu anhanın harçlıklarıyla girmiş olması hesaba katılmaksızın söylenen bu cümle, değerlendirmeyi aile içi nezaket açısından ele almamakta ve onun hayatını bir roman gibi okumayı yeğleyen bakış açısının ürünü olmaktadır.

Dünya budur, vallahi gerisi yalandır. Dileriz Rabbimizden ki, sözgelimi bir trafik kazası gördüğümüzde ‘develer peygamberi bile sırtından düşürür de şu araba beni kaldırımında ezmez mi hiç’ diyerek ders

çıkaran müminler oluruz. Umarız ki çocuklarından ızdırap çeken kardeşlerimiz de 'Resûlullah ki rahat edemedi evinde, burası cennet değildir diye düşündü, ben niye saf saf buranın cennet olduğunu düşünüyüm, ben de ahirete saklarım mutluluğumu' deme üstünlüğü gösterirler.

Umarız ki dünyanın gerçek yüzünü tanımak nasip olur, siyasetçilerin cennet vaatlerinin gerçek dışılığını veya bir hoca efendiyi dinlerken cennet gibi bir hayat vaat ediyorsa bunun gerçekle bağdaşmadığını anlarız.

Eğer bu dünya birisi için yaratıldıysa o kişi Abdullah'ın oğlu Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir. Deve de bu dünyanın içindeki parçalardan bir parçadır ve gördük ki uğruna dünyanın yaratılacağı birini, dünyanın en basit hayvanlarından biri üstünden atmıştır. Dünyanın bahtı ve gerçeği budur, bunun dışındakiler yalandır.

Rabbimiz kimseye dünyadaki zevk u safayı sonuna kadar tattırmayı vaat etmemiştir, etseydi onun en çok sevdiğine ve ondan daha çok kimseyi sevmediğine iman ettiğimiz Resûlullah aleyhissalatu vesselamın ayağını toprağa bastırmazdı. Dünya bizim hayal ettiğimiz bir yer olsaydı, Allah Teâlâ resulünü, onu üzecek kadınlarla nikâhlandırmaz, mesela ahirette ona vereceği ve sayısını sadece kendisinin bildiği hurilerden birkaç yüzünü dünyaya gönderirdi. Ama ona bile Allah, dünyayı dünya olarak yaşattı. Ona da 'budur dünya' dedirtti.

Allah Teâlâ dünyada peygamberine ve salih kullarına bile ayrıcalık göstermiyor. Dünyada herkes fanilik ölçüleriyle yaşayacaktır.

Ama bir gün 'darü's-selam'a, mutluluklar diyarına geçtiğimizde bugünkü çilelerin karşılığı görülecek ve burada ekilen meşakkatler orada çınar olacak, Tuba ağacı olup gölgesinde bizi ağırlayacaktır. Burayı cennet yapmak için uğraşanlar da yanıldıklarını orada anlayacaklardır –iş işten geçmiş olacaktır elbette.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.